

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

10. DUBNA 2022

Z obsahu:

Velikonoční triduum

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 31. března 2021
v knihovně
Apoštolského paláce
- strana 2 -

Blahoslavený Cezar de Bus

Libor Rösner
- strana 4 -

Z dopisů

sv. Františka Saleského
sv. Janě Františce
de Chantal (9)
- strana 5 -

Tajemství smrti a vzkříšení (7 - dokončení)

Joseph Ratzinger -
Benedikt XVI.
- strana 6 -

Rozjímání užitečná pro náš duchovní boj (6 - dokončení)

P. Louis de Ponte SJ
- strana 7 -

Utrpení musíme dát hlubší smysl, skrze bolest pochopíme málo (2)

- strana 9 -

Poslední český král blahoslavený Karel I.

(2 - dokončení)
Jana Balharová
- strana 10 -

Ježíš přijímá kříž. Malba z kostela sv. Michaela z 19. stol., Lovaň, Belgie

Velikonoční triduum

Katecheze papeže Františka při generální audienci
31. března 2021 v knihovně Apoštolského paláce

(Iz 52,13-15)

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Již jsme se ponořili do duchovní atmosféry Svatého týdne a jsme u vigílie velikonočního tridua. Od zítřka do neděle budeme prožívat ústřední dny liturgického roku a slavit tajemství Pánova umučení, smrti a zmrtevýchvstání. A toto tajemství prožíváme pokaždé, když slavíme Eucharistii. Když jdeme na mši svatou, nejde-

me se tam jen modlit, nikoli. Přicházíme, abychom obnovili toto velikonoční tajemství. Je důležité, abychom na to nezapomínali. Děje se totiž, jako bychom opětovně kráčeli na Golgotu, abychom nově naplnili tajemství Velikonoc.

Na *Zelený čtvrtek* večer vstoupíme do velikonočního třídění a opětovně při mši svaté na památku Večeře Páně prožijeme, co se stalo při poslední večeři. Onoho ve-

čera Kristus svým učedníkům zanechal odkaz své lásky v Eucharistii, ale nikoli jako vzpomínku, nýbrž jako památku a trvalé sebezpřítomnění. Pokaždé, když se slaví Eucharistie, jak jsem již řekl na začátku, obnovuje se toto tajemství vykoupění. V této svátosti Ježíš nahradil obětní dar – velikonočního beránka – sám sebou: jeho Tělo a Krev nás vysvobozují z otroctví hříchu a smrti, z jakéhokoli otroctví. Je to večer, v němž nás žádá, abychom se milovali navzájem a sloužili jedni druhým, jako to učinil on, když umyl nohy učedníkům. Je to gesto, které předjímá krvavou oběť kříže, která byla obětí

Pokračování na str. 13

Svátý týden... Stojíme před mysteriem, v němž Bůh místo člověka odsuzuje sám sebe a nechává se pro spásu lidských duší přibít na kříž. (str. 3) A my víme, že Bůh neumírá, ale vstává z mrtvých, čímž nejen dokazuje svoji božskou moc a vládu nad životem a smrtí, nýbrž také poráží věčného nepřítele lidských duší – satana. Máme posledních několik málo dní, abychom svá srdce připravili k intenzivnímu prožití velikonočních tajemství: od ustanovení Eucharistie (Zelený čtvrtek) až po oslavu Ježíšova zmrtevýchvstání. Ačkoliv, to by bylo málo, nejde pouze o mimořádný duchovní zážitek, ale o to – věřit, upevnit svoji víru. Bez neustále posilované víry dříve či později vyprchá vše emocionální, neboť dobrý pocit bez podpory rozumového přijetí a opakovaných úkonů víry je pověstným osamoceným vojáčkem v poli, který v boji s protivníkem nemá sebelepší šanci obstát. Prosme o milost víry a o opravdové setkání ve víře se zmrtevýchvstalým Kristem! Vždyť on ve světě potřebuje svědky, kteří se s ním setkali, lidí plné Ducha Svatého, v jehož síle vykupitelské dílo Kristovo poznali. (str. 6-7) A nezavírejme dveře svých srdcí, aby nás nikdo nemohl vyrušit, ba ani Bůh! Taková uzavřenost nevede ke spásnému konání, nýbrž vytváří úrodnou půdu pro semeno pýchy, jež – jak známo – je matkou všech hříchů.

Až budeme na Velký pátek adorovat Kristův kříž, přibijme své srdce na jeho pa-

Editorial

tu – slovy sv. Františka Saleského (str. 5) – a zanechejme tam nejen všechna svá duchovní utrpení, ale vůbec vše, co nás tíží z dění ve světě, v práci, v našem okolí, v rodině... Tak ve spojení s Ukřižovaným dostaneme sílu nést svůj kříž a hlouběji pronikneme do smyslu utrpení, (str. 9) i když plně ho pochopíme až na věčnosti.

Bdění u Ježíšova hrobu nás pak přivádí i k zamyšlení nad tím, jaký odkaz nám Boží Syn zanechal a co chce po každém z nás individuálně, abychom žili jeho odkaz v tomto světě a předávali ho dále i budoucím generacím.

Osobnost bl. Karla Rakouského není spojená jen s bojem za mír, ale má mnohem širší duchovní rozměr. (str. 10-12) Četná svědectví dokládají vpravdě křesťanský způsob Karlova života, který může být velkou inspirací i pro každého z nás. A to právě, pokud jde o naše svědectví o Ukřižovaném a Zmrtevýchvstalém. „Kdyby jen každý plnil své křesťanské povinnosti, nebylo by ve světě tolik nenávisti a bídy,“ řekl poslední český král. A nepochybně by mnohem více lidí bylo ochotných přijmout Pána Ježíše za svého Krále, což by s sebou přineslo i převrácení mnoha současných pozemských hodnot – a návrat k Pánu Bohu. Ale to satan nechce dopustit a svádí lidi, aby raději jakkoliv pronásledovali Je-

žíšovy učedníky. To je něco, s čím musíme stále počítat. Tak jako s tím počítal a velmi silně sám na sobě a své rodině zakusil i bl. Karel. Co je pak nejsilnějším svědectvím, jež známe u všech mučedníků a svatých vyznavačů víry v Pána Ježíše? Vděčnost Pánu Bohu za vše, čím nás v životě zahrnuje, a jakými cestami nás vede. A když se nějaká dobrá věc nezdaří, ačkoliv měla být ku prospěchu druhých, je vždy užitečná aspoň pro nás samotné. Význam toho kolikrát ani ve svém pozemském životě nepoznáváme, ale o dobré ovoce se bát nemusíme.

Při pohledu na Ježíšovo ztýrané tělo na kříži, na jeho tělo uložené v hrobě a s jasným světlem naděje Ježíšova i našeho vzkříšení nebojme se připustit si myšlenky i o konci naší pozemské pouti. I ta jednou skončí, byť nevíme kdy. Ale žijme tak, abychom na jejím konci mohli pokorně a přitom pravdivě prohlásit jako bl. Karel: „Vždy jsem se snažil rozpoznat Boží vůli a jednat v plném souladu s ní.“ A i když už teď víme, že jsme v tom často selhali, nebojme se. Pán Bůh je dárce milosrdenství! Potřebuje však k tomu, aby nechal průchod nejen své spravedlnosti, ale i svému milosrdenství, naše obrácení, naši lítost, obnovení a posílení víry a lásky k němu. O to vše prosme v Getsemanské zahradě, u paty Ježíšova kříže i u jeho hrobu! A nezapomeňme ani na své blízké, přátele, ba i nepřátele a celý svět.

Daniel Dehner

Ježíš pokračuje v pouti do Jeruzaléma. Připoj se k jeho družině. Cestou opakovaně předpovídal, že tentokrát ho ve městě čeká ponížení, utrpení, kříž a smrt. Ale učedníci tomu stále nechtějí uvěřit, protože žijí ve svých vlastních, úplně odlišných představách o Božím království. Pros Ducha Svatého, aby ti pomohl oprostít se ode všeho, co brání poznávat Boží plány.

Jsmo na úpatí Olivové hory. Pán se zastavuje. Z jeho chování je zřejmé, že chystá něco mimořádného.

Ten, který předpovídal, co se stane v Jeruzalémě, dosvědčí nevěřícím učedníkům, že skutečně velmi dobře ví, co se v nejbližší době stane. Případ s oslátkem to jasně dokazuje.

Ale učedníci přijímají i tuto příležitost v duchu svého smýšlení. Zdá se jim naopak, že právě nyní nastává ta chvíle, na kterou již dlouho čekají. Ne nadarmo předpověděl prorok: *Tvůj král přichází k tobě tichý na oslátku*. Teď konečně budou moci vstoupit do Jeruzaléma slavně po boku Mesiáše. Sotva spatří oslátko, udělají všechno, aby je vystrojili pro svého Krále. A opravdu, Pán se tomu tentokrát nijak nebrání. A tak není divu, že se v učednicích probouzí radostné nadšení a každým okamžikem roste. Tato slavnostní nálada se šíří jako lavina. Čím více se blíží k městské bráně, tím více roste zástup, který se k nim připojuje: je to průvod vskutku královský. A Pán nejenže mesiášské pocty neodmítá, ale dokonce se učedníků před pohoršenými farizeji zastane.

Až dosud se úzkostlivě vyhýbal každé situaci, kdykoliv ho lidé chtěli provolat králem⁽¹⁾. Utrpení předpovídal opakovaně, ale o takovém slavném vjezdu neřekl nikdy ani slova: změnila se situace, nebo změnil Ježíš své smýšlení?

Nadešel čas, kdy se již Syn člověka nemůže nepřihlásit ke svému poslání Mesiáše, neboť nadešel ten vytoužený čas, kdy své poslání do důsledku naplní. K jeho skutečné oslavě však nestačí oslátko, ratolesti a radostná volání. Ježíš přišel *svrhnout na zem oheň, a jak si přeje, aby už vzplanul*⁽²⁾. Jeho sláva vzejde teprve ze křtu, do kterého má být ponořen⁽³⁾.

Aby mohl *vejít do své slávy, musí Syn člověka trpět*⁽⁴⁾. Dnešní Hosana je pouhým nástupem k tragickému zvratu v největším dějinném dramatu, které se netýká jen tohoto Ježíše z Nazareta, tohoto města, tohoto národa, které se netýká pouze této země. Za celým nadcházejícím

ostudným procesem, mučením a popravou Syna člověka nestojí jen lidská zbabělost, podlost, krutost a pýcha. To všechno budou jen vnější kulisy krutějšího dramatu, které se odehrává v samém Srdci Boží

Trojice. Syn Boží se proslaví bezpodmienečnou poslušností lásky k Otcí, který miluje člověka. V tomto duchu proživej zprávu o jeho umučení.

V tomto nejposvátnějším týdnu budeš svědkem, jakým způsobem chce Bůh napravit to, co způsobila lidská neposlušnost: stane se tak nejsvětější poslušností jeho Syna. Co však ukládá Otec svému Synu? *Hospodinu se zalíbilo zdrtit ho utrpením. Uvalil na něho vinu nás všech, pro zločin svého lidu bude ubit k smrti. On ponese naše utrpení a obtíží se našimi bolestmi. Nikdo se nepostará o jeho právo*⁽⁵⁾.

Uvaž přitom, že takto odsouzený Syn je jedné podstaty s Otcem. Za vším jeho nadcházejícím, smrtí končícím utrpením, které samo o sobě překračuje všechno pomýšlení, stojí jiné, ještě hlubší, nekonečné utrpení nejdobrotivějšího Otce. Stojíme před mysteriem, v němž Bůh uchystal utrpení sám sobě, neboť místo člověka odsuzuje sám sebe, *aby krví z lásky prolitou zrušil dlužní úpis dávného hříchu*⁽⁶⁾. Bůh, Původce života, obětuje svůj vlastní život, *nikdo mu ho nebere, ON SÁM jej dává*⁽⁷⁾.

Možná, že bys našel lidi, jejichž tělesné utrpení bylo větší než utrpení Ježíšovo. Ale jen Ježíš vydává na smrt jeho milující Otec, který dříve, než tak rozhodl, sečetl všechny jeho vzdechy, všechny jeho rány, aby všechno to, co Ježíš vytrpí na svém těle, vytrpěl on sám ve svém otcovském Srdci.

Toto poslušně přijaté utrpení je proto pro Ježíše o to krutější a nekonečně bolestnější, že je nepřijímá od bezcitných katanů a mučitelů, ale z ruky svého milujícího Otce. Tou nejbolestnější chvílí

Liturgická čtení

Průvod s ratolestmi

Evangelium - Lk 19,28-40

Ježíš šel vzhůru do Jeruzaléma. Když se přiblížil k Betfage a Betánii u hory, která se jmenuje Olivová, poslal napřed dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do protější vesnice. Jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě nesešel žádný člověk; odvažte ho a přiveďte! A kdyby se vás někdo zeptal: »Proč ho odvažujete?« odpovíte mu takto: »Pán ho potřebuje.«“ Ti, kdo byli posláni, odešli a našli všechno, jak jim to řekl. Když oslátko odvažovali, ptali se jich jeho majitelé: „Proč to oslátko odvažujete?“ Odpověděli: „Pán ho potřebuje.“ Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně pláště a vysadili na ně Ježíše. Jak se ubíral dál, prostírali mu na cestu své pláště. Když se už blížil ke svahu Olivové hory, začal celý zástup učedníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny zázraky, které viděli na vlastní oči, a provolávali: „Požehnaný, který přichází jako král ve jménu Páně! Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ Někteří farizeové ze zástupu na něj volali: „Mistře, zakaž to svým učedníkům!“ Odpověděl: „Říkám vám: Budou-li oni mlčet, bude křičet kamení.“

Dokončení na str. 12

smrti, která čeká Ježíše žijícího z Otcovy lásky, bude hodina, kdy ho Otec zůstává ve stavu úplně opuštěnosti, zbaveného vši jeho lásky. Netrpí přitom stejnou měrou i Otcovo Srdce? Je možno si vůbec představit bolest Otce, před jehož tváří snáší jeho milované Dítě nejen tělesná muka, ale smrt lásky v úplně opuštěnosti? To tedy bude skutečný zdroj Otcovy i Synovy slávy, proto je jediným Spasitelem, mimo něhož není spásy, Beránkem, který byl za nás obětován, když jako první z lidí stane před soudem Nejvyššího, aby byl odsouzen místo nás. *Kdo se bojíte Pána, chvalte ho, slavte ho všichni z Jakubova potomstva*⁽⁸⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Jan 6,15; ⁽²⁾ srov. Lk 12,49;

⁽³⁾ srov. Lk 12,50; ⁽⁴⁾ srov. Lk 24,26;

⁽⁵⁾ srov. Iz 53; ⁽⁶⁾ velikonoční chvalozpěv;

⁽⁷⁾ srov. Jan 10,28; ⁽⁸⁾ Ž 22,24

Blahoslavený Cézár de Bus

V seriálu o světcích máme poprvé příběh, který bude dovršen až po vytištění daného čísla Světla – bl. Cézár de Bus bude totiž měsíc po vydání tohoto čísla prohlášen za svatého. Je to příběh konvertity o dvou protikladných polovinách. V té první žil ovládnut duchem tohoto světa, a v té druhé se ducha tohoto světa snažil porazit duchem hlášené evangelní zvěsti Ježíšovy. Je to příběh, na jaký u konvertitů narazíme poměrně často, přesto však osobitý a krásný.

Jeho předci se z rodné Itálie přestěhovali někdy v polovině 15. století do Cavaillonu, obce ležící ne daleko Avignonu. Tam také Cézár přišel 3. února 1544 na svět. Jeho mládí rozhodně nikterak nenaznačovalo, že v Cavaillonu vyrůstá pozdější blahoslavený. Velice ochotně šel ve stopách svého staršího bratra, jenž byl kapitánem gardy krále Karla IX.

Členství v osobní králově gardě bylo dosti prestižní záležitostí, otvíralo měšce bohatých a náruče žen. Cézár toho rád využíval a na královském dvoře si žil nad míru pohodlně, dokonce měl čas na psaní básní a divadelních her. Jako voják pranic nezaostával za svými druhy a plnými doušky hltal z poháru neřestí, které vojenský život nabízí. Nemusel se ostatně nic moc učit, již jako dospívající si velice rád „vyhazoval z kopýtko“.

To trvalo až do okamžiku, kdy vážně onemocněl. Choroba, která ho sklátila, měla na Cézara blahodárný vliv: stála u zrodu jeho obrácení. Kdo zná životní příběh sv. Ignáce z Loyoly, najde v příběhu Cézarově některé styčné body.

Rovněž na něj měla zásadní vliv četba životopisů světců. Na rozdíl od zakladatele Tovaryšstva Ježíšova je však nečetl z dlouhé chvíle sám, ale předčítal je negramotné dívce Antonině Reveilladové, která ho ošetřovala. Další velmi důležitou osobou na cestě Cézarova návratu k Bohu byl chudý krejčí Louis Guyot. Jednalo se tedy o lidi pohybující se daleko od dvora, nezasažené jeho zhýralostí a zkažeností, nezasažené duchem světa, zato zasažené Duchem Božím, proniknuté opravdovou vírou a láskou k bližnímu. Cézár de Bus měl také jejich příčiněním při svém uzdravování příležitost bilancovat svůj dosavadní život a srovnávat jej s křesťanským ideálem, který žili světci, o nichž předčítal Antonině, jakož i s ryze praktikovaným křesťanstvím jeho dvou nových přátel.

A tak jako sv. Pavlovi poslal Bůh po pádu z koně před Damaškem Ananiáše, poslal bl. Cézarovi de Bus zapáleného jezuitského kněze, P. Pierra Pegueta SJ. Ten jen dovršil Cézarův přerod v nového člověka. Vyslechl jeho životní zpověď a udělil mu rozhřešení. Psal se rok 1574 a duchovně i tělesně uzdravený Cézár vstoupil do druhé poloviny svého života, radikálně se lišící od té první.

Velmi záhy po konverzi v sobě objevil dar povolání. „Rozbalil“ ho a po absolvování teologických studií v roce 1582 mu bylo uděleno kněžské svěcení.

Své poslání spatřoval v misijním hlášení Božího slova napříč francouzským venkovem. Jemu nemusel nikdo nic vysvětlovat, sám na sobě poznal, co je to náboženská lhostejnost, kam vede a co způsobuje. Věděl též, že za vším nestojí jen lhostejnost a slabá vůle poznávat, ale často i obyčejná neznalost a nemožnost poznávat. Chtěl se pustit do boje právě s touto otupělostí a laxností, chtěl odstranit překážky v poznávání pravdy víry. Chtěl lidi přivádět k Bohu, aby se vyma-

nili z područí apatie a nezájmu o věci Boží, aby se zbavili vlažnosti a Hospodin je tak „snesl ve svých ústech“ (srov. Zj 3,16).

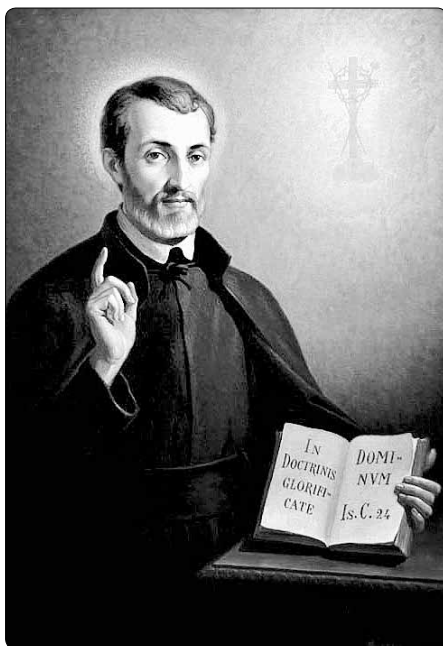
Biskupové diecézí Aix a Avignon vydali Cézarovi povolení k lidovému apoštolátu a on tedy od roku 1582 procházel městy, městečky, vesnicemi, ba i samotami těchto diecézí a uváděl lidi neznalé katolické nauky do jejich krás a zpravoval je o tom, jak dobrý je Bůh.

Mnohé a mnohé k Bohu přivedl, mnoho a mnoho z nich povzbudil a posílil ve víře, vyzpovídal, pokřtil, zaopatřil. Lidé se houfně scházeli pod jeho kazatelnou, dychtiví slyšet slova, jež promlouvala k jejich srdcím.

Netrvalo dlouho a Cézarovi se hlásili první pomocníci z řad kněží i laiků. Založil s nimi kongregaci Otců křesťanské nauky. Společně chtěli oživit náboženský život v obou dvou diecézích, přeměnit tento křesťanský úhor v úrodnou zem rodící hojné ovoce.

Kongregace však dostala záhy citelné trhliny, jelikož jeden z jejích členů – Cézarův bratranec Romillon – se stavěl proti tomu, aby byli k odříkavé řeholi vázáni slibů, měl za to, že by povaha kongregace měla být poněkud volnější. Získal na svou stranu značnou část sympatizantů, takže nakonec došlo k rozdělení komunity na dvě křídla – to v avignonské diecézi vedl Cézár de Bus, to v aixské diecézi P. Romillon. Dokonce vznikla i ženská odnož kongregace – Sestry křesťanské nauky.

Cézár de Bus vedl svůj apoštolát navzdory čím dál tím více zhoršující se nemoci, která ho sužovala dlouhý čas. Boj s ní nakonec 15. dubna 1607 prohrál. Nicméně „Bůh je hráčem vítězných proher“, jak píše Jan Zahradníček, a Cézarova porážka se rovněž proměnila ve vítězství, což 27. dubna 1975 potvrdil papež Pavel VI. prohlášením tohoto misionáře francouzského venkova za blahoslaveného. Dne 15. května 2022 pak bude prohlášen za svatého.

Blahoslavený Cézár de Bus

Z dopisů sv. Františka Saleského sv. Janě Františce de Chantal (9)

87. Baronce de Chantal - I. - č. 499 - str. 1064⁽¹⁾

Obsah:

1. Přirozený duch a duch víry, který nakonec musí zvítězit. 2. Lodka a její „krásná hvězda“. 3. Jak se zachovat při pokušeních proti víře a při pokušení marnivosti. 4. Mraky na nebi a temnoty ducha. Jak žít v tomto světě, aniž bychom tam měli své srdce.

1. Pamatujte si, že náš duch, když poznává a jedná, nazývá se duší poznávající a jednající. Když poznává podle slov a přirozeného uvažování, nazývá se chápavostí, inteligencí nebo lidským duchem. Když však poznává nebo jedná v duchu víry, nazývá se duchem víry anebo křesťanským duchem. Dcero moje, někdy se však stane, že náš duch jedná podle přirozeného světla a že lidský duch, a tím méně smyslná duše se mu nedokážou přizpůsobit, vzájemně si tedy odporují a zápasí mezi sebou. Tehdy se nám zdá, že vše je ztraceno, a duch téměř opuštěn všemi rozumovými a smyslovými schopnostmi je potom jakoby zmatený a ohromený. Nicméně ve skutečnosti nejde o žádnou nebezpečí, protože duch víry je uchován. A když ten zůstane živý, i kdyby se všechno proti nám spiklo, nemůžeme přijít o Boží milost.

2. Je pravda, že Absolón natolik znepokojí a vzbouří celé Izraelské království proti svému otci Davidovi, že ubohý David, ač král, odchází pryč s pláčem, bosý a se zahalenou hlavou, protože se cítí všemi opuštěný.⁽²⁾ Přesto ale zůstává králem a nakonec je přivede všechny k poslušnosti.

Dcero moje, když se Vám stane, že pocítíte, že Vaše smyslná duše a Váš lidský duch se staví proti Vašemu křesťanskému duchu, že ho zneklidňují, znepokojují a bouří proti němu schopnosti Vašeho srdce, dodejte si odvahy. Chce to trochu trpělivosti a uvidíte, že náš David z toho nakonec vyjde jako vítěz. Jen ať si celý kým naší lodí míří, kam chce. Může s sebou táhnout kompas, ale nemůže zabránit, aby se jeho ručička pohybovala ve směru své krásné hvězdy. Tato opuštěnost se podobá tomu, co zakoušel náš

Pán ve svém utrpení.⁽³⁾ Když se nám to náhle stane, naše duše má dojem, že je jako prorok, kterého anděl uchopil za vlasy a nesl ho vzduchem.⁽⁴⁾ Dcero moje, na toto zlo není jiného léku než to, abychom se pokořili a trpělivě očekávali svatou Boží milost, mile se přitom svěřovali do jeho otcovských rukou.

3. Při pokušeních proti víře se hluboce pokouřte před Bohem a před jeho církví, svatě a srdečně se podrobujte, učíte nějaký pozitivní úkon víry, prohlašujte přitom, že chcete stále věřit všemu tomu, co Bůh zjevil své církvi. Vyjádřete to, že se nechcete přit nebo zastavit, že nechcete nic zkoumat, věnujte se některým jiným činnostem, přednostně vnějším. A třebaže bude pokušení bzučet kolem Vás, chovejte se, jako byste ho neviděla. A když jste přemohla tyto útoky, věnujte se jiným záležitostem. Při pokušeních marnivosti a marnivou slávou jde o to, abychom sledovali stejný systém. Stále platí: vykoněte pozitivní a protikladný čin namísto toho, abyste se nechala uchvátit marnivostí, pokouřte se kvůli vlastním marnivostem, jako například: Ano, Pane, jsem marnivá a ve mně není nic jiného než marnivost. Nebuďte příliš puntičkářská a přecitlivělá vůči pokušení do takové míry, že Vás to uvede do zmatku a neklidu.

Ach běda, moje Dcero, je třeba smířit se s tím, že budeme pocíťovat pokušení, ale zároveň k nim nepřivolit. Když je tedy pocítíte, mile odkloňte své srdce na druhou stranu, bez toho, že byste ztratila pokoj. I kdyby se Vám zdálo, že Vaše smysly a lidský duch jsou zajedno s pokušením, ani v nejmenším se tím nezne-

klidněte, jen o to dbejte, aby duch víry a vnitřní hnutí Vašeho srdce se stále otáčely k Vaší krásné hvězdě.

4. Nezneklidňujte se ještě tím méně kvůli tomu, že jste ospalá a roztržitá, když toto na Vás přichází, protože takové nevhodné věci jsou přirozené. Je to jako s oblohou nad námi, není stále poklidná a jasná, ale často je zamračená a temná, stejně je to i v našem malém světě, kterým je člověk. Jeho duch není vždy radostný a poklidný, ale často ho přepadá ochablost, která zatemňuje jas pro něho a zabraňuje mu být v radostné pohodě. Když na Vás přijde vnitřní nebo vnější utrpení, použijte proti nim léky, které jsem Vám naordinoval, protože Bůh Vám je dal, ale chtěl, aby to byl náš Pán, který by Vám je odebral, podle toho, jak se mu to líbí, jestli dopřeje vítězství bolesti, anebo dopřeje vítězství léku. Tato odevzdanost je velice nutná. Přibijte své srdce na patu

Kříže a nechte je tam v bezpečí, dokud kvůli Vaší situaci budete muset zůstat ve světě. Takovým způsobem nebudeme mít naše srdce ve světě.

(Pokračování)

*Sestavovatel a překladatel:
paní Jiřina Giusio a don Jan Ihnát, SDB.
Dopisy svatého Františka Saleského
svatě Janě de Chantal. 2020
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ V roce 1605 baronka začala přepisovat do jednoho svého sešítu nejvýznamnější úryvky dopisů, které od svätce dostávala. I když originál se ztratil, uchovaly se některé jeho podstatně věrné kopie. Zde podané fragmenty pocházejí z kopie, která je uchována v klášteře Navštívení v Annecy. To, jak baronka uctívala svätce, je zárukou pravosti jeho myšlení, ne vždy ale co se týká formy, která mohla být lehce pozměněna.

⁽²⁾ Srov. 2 Sam 15.

⁽³⁾ „Kolem třetí hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: »Eli, Eli, lema sabachtani?«, to jest: »Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?« (Mt 27,46)

⁽⁴⁾ Srov. Dan 14,36.

Tajemství smrti a vzkříšení (7 - dokončení)

Rozjímání k době postní a velikonoční

Život v plnosti

[Naši rodiče] nám darovali biologický život, aniž by se nás mohli zeptat, jestli chceme žít nebo ne, v oprávněném přesvědčení, že žít je dobré, že život je dar. Ale oni byli také přesvědčeni o tom, že biologický život je křehký dárek. Ano, ve světě poznamenaném tolika zly jde o pochybný dárek, který se stane skutečným dárkem jen tehdy, jestliže je možné darovat zároveň s ním i lék proti smrti – tedy společenství s nepřemožitelným životem, s Kristem. Společně s křehkým dárkem biologického života nám rodiče dali ve křtu záruku pro opravdový život. Nyní záleží na nás, jestli tento dárek přijmeme za vlastní, zda budeme stále dokonaleji vrůstat do pravdy svého křtu. Velikonoční noc nás každý rok zve, abychom se nově ponořili do vody křtu, abychom přešli ze smrti do života, stali se opravdovými křesťany.

Kázání o velikonoční vigílii jménem papeže Jana Pavla II., 26. března 2005

Bud'te bdělí!

Procitněme ze svého unaveného, mrtvého křesťanství! Zvedněme se a následujme Krista, pravé světlo, pravý život. Amen.

Tamtéž

Je to naléhavé přání modlící se církve, bdít s Ježíšem, nenechat ho samotného v noci světa, v noci zrady, v noci lhostejnosti tak mnoha lidí.

Kázání o slavnosti Božího těla na náměstí před Lateránskou bazilikou, 26. května 2005

Zmrtvýchvstalý Kristus potřebuje svědky, kteří se s ním setkali, lidi, již se s ním nanejvýš hluboce seznámili v síle Ducha Svatého, lidi, kteří o něm mohou vydávat svědectví, protože se ho takřka dotkli vlastníma rukama.

Kázání při příležitosti převzetí katedry římského biskupa v Lateránské bazilice, 7. května 2005

Společně u stolu

V Izraeli se slavila noc Paschy doma, v úzkém rodinném kruhu. Tak se vzpomínalo na první Paschu v Egyptě – na noc, v níž byly prahy a veřeje domů potřeny krví velikonočního beránka, aby je chránila před Zhoubcem. V oné noci jde Ježíš ven a vydává se do rukou zrádce, a právě tím vítězí nad nocí a temnotou zla. Jen tak nachází dar Eucharistie, která byla ustanovena ve večeradle, své naplnění: Ježíš skutečně vydává své tělo a svou krev. Tím, že překračuje práh smrti, stává se živým chlebem, opravdovou manou, nepomíjejícím pokrmem pro všechny časy. Tělo se stává chlebem života.

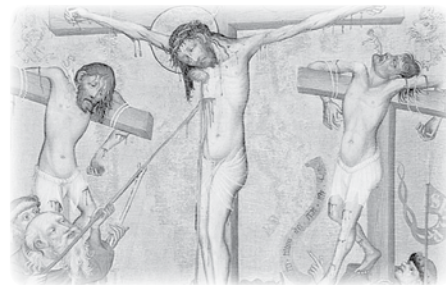
Kázání o slavnosti Božího těla na náměstí před Lateránskou bazilikou, 26. května 2005

Zmrtvýchvstalého, který je přítomen v podobě chleba, nelze „jíst“ jako prostý kousek chleba. Jíst tento chléb znamená přijímat. Znamená to vstoupit do společenství s osobou živého Pána. Toto přijímání, toto „jezení“ je skutečně setkání dvou osob. [Znamená to tedy] nechat se proniknout životem toho, který je Pán, který je můj Stvořitel a Vykupitel. Cílem tohoto přijímání, tohoto „jezení“ je připodobnění mého života jeho životu, moje přetvoření v toho, kdo je živoucí láskou, moje soupodobnost s ním.

Tamtéž

Nadechnout se

V lidech nynější doby je, i přes všechny jejich hranice, něco absolutně nového – dech Boží. Boží život žije v nás. Dech jeho lásky, jeho pravdy a jeho dobroty... Se svým dechem, se svým darem Ducha Svatého spojuje Pán zplnomocnění odpuštění... Síla, která otvírá uzavřené a vede k překonání Babylónu, je silou odpuštění. Ježíš může poskytnout odpuštění a zplnomocnění odpuštění, protože on sám trpěl následky viny a zadusil je v plameni své lásky. Odpuštění vychází z jeho kříže. Proměňuje svět láskou, která se vydává. Jeho srdce, jež bylo na kříži otevře-

no, je branou, kterou vstupuje do světa milost odpuštění. Pouze tato milost může svět proměnit a vytvořit mír.

Kázání při kněžském svěcení v dómu sv. Petra o neděli Soslání Ducha Svatého, 15. května 2005

Otevřete dveře

Dveře zavíráme pořád. Neustále myslíme na to, abychom byli v bezpečí, a nechceme být rušeni ani druhými ani Bohem. Proto můžeme Pána bez přestání prosit jen o to, aby naši uzavřenost rozlomil, aby k nám přišel a přinesl nám svůj pozdrav. „Pokoř vám!“ Tento Pánův pozdrav je mostem, který on sám staví mezi nebe a zemi. Po tomto mostě sestupuje k nám a my můžeme po tomto mostě pokoje vystoupit k němu. Po tomto mostě se máme, vždy spolu s ním, dostat i k bližnímu, jenž nás potřebuje. Ano, tím, že se s Kristem ponížíme, pozvedneme sami sebe k němu a k Bohu: Bůh je láska, a proto sestup, ponížení, jež si od nás žádá láska, je současně skutečným výstupem. Právě tím, že se ponížíme a při tom vyjdeme sami ze sebe, dostaneme se ke vznešené velikosti Ježíše Krista, k opravdové velikosti člověka.

Tamtéž

Bez prostoru a času

Opravdovým cílem naší cesty je společenství s Bohem – Bůh sám je dům s mnoha příbytky (srov. Jan 14,2n). Ale k tomuto domu můžeme vystoupit jen tehdy, když půjdeme do Galileje – když půjdeme po silnicích světa a přineseme evangelium všem národům, všem lidem všech dob jako dar jeho lásky.

Kázání o slavnosti Božího těla na náměstí před Lateránskou bazilikou, 26. května 2005

Přátelé a radost

Pane Ježíši Kriste, ty jsi těm svým, kterým ses zjevil po svém zmrtvýchvstání,

řekl: „Jděte a učíte všechny lidi mými učedníky; křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ (Mt 28,19n) Protože chceš, aby všichni lidé došli spásy, proto také chceš, aby všichni lidé poznali pravdu, která jediná nás může přivést ke spáse (srov. 1 Tim 2,7). Ty jsi pravda. Skrze tebe se nám stala pravda cestou, po níž můžeme jít a jež nás vede k životu. Bez tebe jsme ve tmě v podstatných otázkách svého života. Bez tebe jsme jako ovce bez pastýře (srov. Mk 6,34). Ty jsi nás však při svém výstupu do nebe nezanechal jako sirotky (srov. Jan 14,18). Svě učedníky jsi nejen pověřil úkolem, aby učili lidi správné cestě. Zaslíbils jim pro všechny časy Svatého Ducha, jenž uvede do celé pravdy generací za generací (srov. Jan 16,13). Vedeno Duchem Svatým, nese společenství učedníků – církev – tvé slovo dějinnými obdobími. V církvi žije tvé slovo. V ní zůstává vždy přítomností a otevírá budoucnost, neboť pravda je vždy mladá a nikdy nezestárne. Pomoz nám, abychom se skrze zvěstovatelské slovo církve učili držet se všeho, co jsi přikázal. Pomoz nám, abychom přítom na sebe radostně vzali „dobré jho“ pravdy (srov. Mt 11,30), které nás nezotročuje, nýbrž nás v tobě činí dětmi Otce, a tudíž svobodnými. Nauč nás ve slovu víry tebe samého nacházet, tebe poznávat a učit se milovat. Pomoz nám stát se přáteli pravdy – tvými přáteli, přáteli Božími. Pomoz své církvi, aby ve zmatcích doby nebojácně a poslušně plnila tvůj úkol. Pomoz jí zvěstovat tvé poselství upřímně a nefalšovaně. Veď ji svým Duchem a uveď ji do šířky pravdy. Pane, dej, ať jsme vděční za tvé slovo; vděční za poselství katechismu, v němž se s námi setkává tvé slovo, abychom se i my, jako žalmista, učili říkat: „Jak milý je mi tvůj Zákon, Hospodine.“ (Ž 119,97) Ano: „Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.“ (Ž 119,105) Amen.

Z Joseph Ratzinger: *Das Geheimnis von Tod und Auferstehung. Betrachtungen zur Fasten- und Osterzeit.* Birgit Pottler (ed.).
St. Benno-Verlag GmbH, Leipzig.
Přeložil P. Jan Polák
(Redakčně upraveno)

Rozjímání užitečná pro náš duchovní boj (6 – dokončení)

O LAKOMSTVÍ

(Rozjímání 21 – úryvek)

1. Lakomství je *nezřízená touha po bohatstvích a dočasných dobrech*, v níž můžeme hřešit mnoha způsoby.

a) *Touhou* vzít si to, co patří někomu jinému, v rozporu s desátým přikázáním Božího zákona; nebo to skutečně druhému odejmout a věc si ponechat v rozporu se sedmým přikázáním „Nepokradeš“.

b) S *lakotou* zneužívat, co je naše, že se o to nedělíme s potřebnými, i když zákon spravedlnosti, lásky nebo milosrdenství nás k tomu zavazuje, a jsme naopak k nim tvrdého srdce.

c) *Obstaráváním si věci s přílišnou péčí*, když do nich vkládáme celé naše srdce, a nedbáme tak přikázání Božího ani církevního přikázání a ani povinnosti našeho stavu. Odtud pak pramení mnoho hříchů, které jsou dcerami lakomství, což jsou lži, podvody, křivá přísaha, násilí, krutost, soudní pře, neshody a nespočet dalších, o nichž apoštol Pavel řekl, že „kořenem všeho zla je láska k penězům“ (1 Tim 6,10).

d) Kdokoliv učinil *slib chudoby*, hřeší lakotou pak tím, že *sobě* přivlastňuje to (bez svolení představeného), co bylo dáno *ostatním*, anebo použije toho, co je jeho, k zapovězené činnosti.

e) Můžeme hřešit také v *konání dobrych skutků* hlavně tím, že je konáme jen pro *časný zájem*, anebo zanedbáním povinností pro tentýž účel, nedbáním pravidel svého stavu a povolání.

2. Poté, co jsme takto rozvažovali, budu zpytovat, zda mám něco, co může být modlou pro mé lakomství, které se klaním; neboť (jak sv. Pavel říká) lakomství „je službou“ a klaněním se „modlám“ (srov. Ef 5,5; Kol 3,5). A pokud shledám, že něco takového vlastním, anebo v srdci chovám po tom touhu, vyznám tyto hříchy před Bohem našim Pánem s velkým zahanbením, že jsem toužil po čemkoliv, co bylo proti němu, a rozhodnu se vykořenit tuto touhu, a pokud je to možné, vzdálit sebe i od její příčiny.

Rozhovor. – Ó všemohoucí Bože, bohatý v konání milosrdenství, vysvobod' mě od lakomství, z něhož pramení tak mnoho utrpení, neboť bych raději bez lakomství trpěl časné tresty, než s ním upadl do věčného pekla!

* * *

O HNĚVU

A NETRPĚLIVOSTI

(Rozjímání 22 – úryvek)

1. Hněv je *nezřízená touha odplatit zranění* a nezřízené vzplanutí srdce kvůli věcem, které se staly proti našemu zalíbení, odkud vychází tři druhy hříchů:⁽¹⁾

a) *Myšlením* – mám-li nenávisť k bližnímu s rozhodnutím se mu pomstít, přát mu nějaké neštěstí, radovat se z jeho neúspěchu, být smutný z jeho dobrého konání.

b) *Slovem* – jízlivými a zraňujícími slovy v přítomnosti bližního, stěžováním si na něho v jeho nepřítomnosti, urážkami a nepřijemnými slovy vyjadřujícími vztek a podobně.

c) Další hříchy jsou pak *skutkem* v rozporu s pátým přikázáním, jako je zabití, napadení, špatné zacházení s bližním proti rozumu a spravedlnosti; anebo vyžadují takové jednání od soudců ne z lásky ke spravedlnosti, ale ze zloby a nenávisť; pokud neodpustím, i když ten, kdo ublížil, požádal o odpuštění, ale otevřeně ukazují naopak k němu své nepřátelství.

2. Konečně, s hněvem je spojena i *netrpělivost* v neštěstí, které nám ubírá zdraví, čest nebo bohatství – mít neuspořádanou touhu chtít být zbaven takového zla, odkud pramení mnoho hříchů proti všemohoucímu Bohu, našim bližním i proti nám samotným. Jsou jimi naříkání proti Bohu, který nás takto sužuje, a je zde i snaha zlořečit, nedostatek souhlasu s vůlí Boží, nedůvěra, bédování nad životem, netrpělivá touha po smrti, ve hněvu si sáhnout na život; být netrpělivý, hrubý a vzpurný k druhým, čímž jim

dávám příležitost k pohoršení, být v nepřátelství s těmi, se kterými sdílím jednu domácnost, mít zlost i na zvířata a neživé věci, jako se Jonáš hněval na „skočec“, který „zvadl“, když se do něj opřelo slunce (srov. Jon 4,9). Když zvážím tyto hříchy a naleznu se vinným z nich před Bohem, obrátím svůj hněv pouze proti sobě, neboť jsem to já, kdo zhřešil (srov. Ž 4,5), a požádám našeho Pána, aby mi pomohl nad nimi zvítězit.

Rozhovor. – Ó věčný Bože, tvůj hněv je hrozný, a přece spravedlivý proti těm, kteří se hněvají bez míry. Pročisti oči mé duše, abych, když uvážím hrozné tresty, které přicházejí z tvého rozhořčení, mohl zabránit těm prudkým a zlým vášním, které ze mne vycházejí. Amen.

* * *

O ZÁVISTI

(Rozjímání 23 – úryvek)

Závist je *neuspořádaný smutek* kvůli dobru bližního, když on v něm vyniká a my sami v něm zaostáváme.⁽²⁾ Pramení z pýchy a je provázena hněvem, takže skutky těchto neřestí závist doprovázejí. Nejčastěji se projevuje tím, že si ošklivím svého bližního, protože jeho úspěch mě činí smutným, raduji se z jeho pádu, jsem smutný v jeho radostech, chvály na něho slyším s bolestí a hanu naopak s radostí, stěžuji si na něj i na jeho záležitosti se snahou umenšit je a podceňovat. Podíváme se nyní na čtyři druhy závisti.

a) První závist má základ v tom, že *ostatní mě převyšují v dočasných dobrech*, jako je zdraví, čest, přízeň u vlivných lidí, krása těla a ostatní takové věci. To je běžné u světských lidí a pramení z pýchy, kterou jsme dříve nazvali světskou pýchou.

b) Druhá velká závist pak roste z literatury, vědy, schopností a dalších kvalit, které jsou vázány na *rozum*. Tato závist je zejména u těch, kteří jsou vzdělání, a je smíšená s tvrdohlavostí, neshodami a dalšími nezákonnými prostředky, kterými člověk vyvyšuje sám sebe, a pokouříje a znevažuje ostatní.

c) Další druh závisti, která je mnohem silnější, se sytí z *duchovních ctností a dober*, když je člověk smutný z toho, že druhý v nich vyniká a je ctěn a chválen

jako světec. To pramení z pýchy, kterou nazýváme duchovní pýcha, a napadá zejména ty, kteří usilují o ctnost, a je nejčastější u začátečníků v duchovním životě a u pokrytců.

d) Konečně, když takto závist vyrostle, dospěje do posledního stupně, který je nazván *závist milosti*⁽³⁾ a je jedním z hříchů proti Duchu Svatému; být smutný a rmoutit se, že můj bližní je ctnostný, má milosti a dary Ducha Svatého, přát mu, aby je neměl; odtud pak pramení hřích pohoršení, tedy takové konání, aby zapříčinilo ztrátu milosti a lásky u bližního. Taková byla závist ďábla proti člověku, skrze niž, jak říká Písmo svaté, „vešla do světa smrt“ (Mdr 2,24), závist ďábla, jehož budou napodobovat všichni, kteří se k němu přidali.

Toto pak dostačuje k tomu, znechutit si tuto hanebnou neřest, která mě činí podobným satanovi. Řeknu si tedy, poté co jsem zhrozen, že jsem tento hřích spáchal:

Rozhovor. – Byl jsi povolán následovat Krista, nenásleduj jeho nepřitele; neboť pokud ho následuješ v závisti, budeš se podílet na smrti, která skrze ni přišla.

* * *

O LENOSTI

(Rozjímání 24 – úryvek)

Neřest, kterou běžně nazýváme jako lenost, je nezřízená těžkost a vybíravý odpor k *úsilí o ctnost*.⁽⁴⁾ V tomto můžeme pak hřešit mnoha způsoby a mnoha neřestmi, které lenost doprovázejí.

a) Prvním způsobem je přehnaná *úzkost*, že *ctnost je namáhavá a pracná*, a z tohoto důvodu se od ní vzdalují; z toho pak pramení slabost a únava ve cvičení se ve ctnosti, takže ho konám s nechutí.

b) Druhým způsobem je *zbabělost* v konání obtížných věcí ve službě Bohu⁽⁵⁾ a z toho důvodu schovávám své dary, které mi všemohoucí Bůh dal, a nepoužívám je, i když mě k tomu zákon spravedlnosti nebo lásky zavazuje.

c) Třetím způsobem je *lenost a zanedbávání v plnění a zachovávání* Božího zákona, evangelních rad, povinností svého stavu a povolání. Takže konám věci jen po chvílkách, se zpožděním a s nechutí, ze strachu, a když je nemohu nechat ne-

dodělané, tak potom je konám jen povrchně a s nepoctivým úmyslem.

d) Čtvrtým způsobem je *nestálost* v konání ctnostných skutků, a pokud v nich pokračuji, tak s nestálostí; rychle skončím s jedním, abych mohl začít s druhým, jen abych se vyhnul nudě, dokud neopustím dobro, které jsem započal, zcela a vrátím se zpět jako pes ke svým zvratkům.

e) Pátým způsobem je *bojácnost a nedůvěra v úspěch* mojí snahy o ctnost, anebo nedůvěra, že zvítězím nad pokušeními, dokud nespádnou do propasti beznaděje.

f) Šestým způsobem je *zloba a žárlivost na duchovní osoby* a jejich ctnosti a dobrý příklad, který je mi výčitkou; anebo proto, že jsem uražen radou a domluvou k nápravě, kterou mi daly.

g) Sedmým způsobem je *zahálka a promarnění* toho vzácného času, který mi dal všemohoucí Bůh k práci; stejně tak i nadměrný spánek a netečnost k dobrým skutkům, zvláště k modlitbě, četbě, mši svaté, kázání a všemu, co se týká všemohoucího Boha, když mám malé potěšení v tom, že se jich účastním.

[...]

Závěrem: k této neřesti patří také všechny *hříchy zanedbání a nekonání dobra ve službě Bohu*, a je jich nespočet. Stejně tak nenajdeme snadno dobrý skutek, který by v sobě neměl tyto nedostatky, ať už na začátku, uprostřed, anebo na konci. Proto sám sebe obviním před naším Pánem těmito slovy:

Rozhovor. – Vyznávám se, ó můj Bože, že jen v této neřesti jsem zhřešil tak často, že mé hříchy se nedají spočítat, a proto je všechny vložím do tvého nekonečně velkého milosrdenství, abys mě mohl vysvobodit z nekonečně velkého množství mých pochybení. Amen.

Zdroj: Louis de Ponte, S. J. Meditations on the mysteries of our holy Faith. Richardson and Son, London 1852. Str. 252-270.

Přeložila -hš- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

(1) STh 3, 2, q. 158., et 1, 2, q. 48.

(2) STh 2, 2, q. 36.

(3) STh 2, 2, q. 36, art. 4, ad. 2, et q. 14, art. 1.

(4) STh 2, 2, q. 35.

(5) STh 2, 2, 25, q. 133.

Utrpení musíme dát hlubší smysl, skrze bolest pochopíme málo (2)

Přijmout a ochotně nést svůj kříž není vždy jednoduché. Všeobecně máme sklon hledat prostředky na jeho odstranění, anebo se mu chceme vyhnout, či dokonce ho popíráme. Co vyžaduje přijetí kříže?

Na svůj život se díváme většinou z hlediska pozemského, proto mnohokrát vzdorujeme a utrpení odmítáme. Bůh se však na lidi dívá z hlediska věčnosti a na každého pohlíží individuálně jako na svého syna či dceru, pro které chce to nejlepší. A vidí, zda k tomu potřebujeme i utrpení.

Utrpení a ani smrt nebyly v prvotním Božím plánu stvoření. Přitáhli jsme si je až hříchem. Proto jsou smrt i bolest proti naší nejhlubší přirozenosti. Nesouhlasíme s nimi, bojujeme proti nim, nechceme je přijmout, bojíme se jich. Není to v nás, abychom utrpení a smrt objali.

Přijmout utrpení vyžaduje dosáhnout vyššího principu vidění všeho. Tu je však třeba připomenout, že mnoho utrpení si způsobujeme i svými hříchy. Každý hřích způsobuje bolest a „DPH“ k hříchu je pocit viny.

Podle jakých indicií může člověk poznat, zda svůj kříž skutečně přijal, anebo si to jen namlouvá?

Když člověk utrpení přijme, vyrovná se s ním. Částečně to znamená, že je jím spravováno – to je ta transformace utrpení láskou, která však často ani není citová, ale vedená vůlí.

Přijetím utrpení ho člověk nešíří na ostatní, umí ho zpracovat na dobro. Stává se vyrovnaným, pokojným i bohatým o zkušenost utrpení. A je též asertivní a empatický. Odrazí se to dokonce i na jeho úsměvu, který je srdečnější, očištěnější, ryzejší.

A naopak, jak člověk utrpení popírá a nepřijímá ho?

Pokud člověk utrpení popírá, je rozbitý, bojuje s ním, ve své psychice na problém neustále naráží. Obírá ho o životní energii. Má negativní emoce, je výbušný. Z utrpení často hledá únikové ces-

ty, a to i prostřednictvím drog, alkoholu a jiných opiátů. Chce setrást něco, co nechce přijmout.

V tomto zápase o nepřijetí kříže ztrácí nejen hodně energie, ale i optimismus, smysl života. Je nespokojený a svůj nepokoj přenáší na jiné. Doslova je nositelem utrpení a vnáší ho i do svého okolí.

Kdy kříž definitivně získá [svůj pravý] smysl?

Pokud je nesen s Kristem. Pokud jím formuji svůj charakter, pokud jím platím za druhé, pokud ho přijímám jako své i zástupné pokání.

Avšak kříž sám o sobě jako nutné a trpěné utrpení je nesmírně tvrdý. Utrpení bez Krista a nadpřirozených motivů je velmi těžké nést, ba je přímo nesnesitelné.

Mnoho lidí však trpí bez Krista. Jak tedy vnímají kříž nevěřící?

Pokud lidé za utrpením nevidí to zmiňované „zbožštění“ člověka či smysl, který přináší víra, a pokud nevidí stvoření v komplexním celku, mají problém pochopit utrpení, jeho příčinu a cíl. Utrpení chápou jen v lidské rovině.

Mohou sice mnohem víc pochopit toho, kdo se ocitne v podobné situaci, a umět mu pomoci. Dokonce po čase mohou zjistit, že na něco to bylo i dobré, ale nechápou jeho hlubší smysl – že utrpení je i očišťující, potřebné ke spáse. Chybí jim motivace a vnitřní síla, ke které jsou blíže věřící lidé.

Vydávat v tomto světě křesťanské svědectví někdy vyžaduje cenu velké oběti, která je součástí křížové cesty. Zastrášený křesťan neobstojí. Jaké ctnosti má v sobě budovat, aby to zvládl?

Člověk žije na hraně dvou pólů. Na jedné straně je strach, na druhé láska. Strach je nedostatek lásky. Důležité je, co získá v člověku větší sílu. Pokud ho ovládne strach, je schopný činit hrozně věci, protože má obavy o sebe, o své ego.

V principu dobrého života je „být svobodný“, nenechat se ovládat strachem.

I v Písmu svatém si můžeme všimnout, jak se nás ďábel snaží už celá tisíciletí zstrašit. Příkazy Starého a Nového zákona slouží k osvobození člověka před tímto strachem. A také Pán Ježíš nám doporučuje: „Nebojte se!“

Ctnosti, které je třeba pěstovat k „osvobození se“, nazýváme božské ctnosti – víra, naděje a láska. A poznáme též lidské ctnosti – moudrost, mravní sílu, mírnost a spravedlnost.

Dnešní doba si však vyžaduje i „nové“ činnosti, mezi které patří komunikace. A k dobré komunikaci víry je potřeba mít jasno v Ježíšově učení, nahlédnout nad světem, umět pokojně argumentovat. Starší metody pokřesťanštění nefungují, morální upozornění též ne. Mnohé potřebné ctnosti se objeví ze správné spirituality, kterou tak moc potřebuje dnešní člověk.

Lidé, kteří se zasazují za Pravdu, jsou dnešními „Piláty“ hned odsouzeni na smrt. Proč je Pravda pro mnohé rušivá, provokativní, nepřijatelná?

Kristus se staví proti bezbřehému konzumu a nepořádku světa. Má úplně jiné vize o člověku, o jeho budoucnosti. Tím vyrušoval lidi tehdy, ale i dnes. Proto chtějí zkritizovat i ty, kteří hlásají a žijí to, co Kristus.

Ježíš blahoslavenstvími otočil chod světa, jako by otočil přesýpací hodiny úplně naopak. To, co svět považoval za významné – moc, slávu, kariéru, bohatství –, Kristus vyhlásil za bezcenné. A to dráždí. Kdyby dnešní svět přijal Ježíše za Krále, znamenalo by to převrácení mnoha pozemských hodnot. A to svět nechce dopustit. Raději přistoupí k pronásledování Ježíšových učedníků.

Žijeme ve zvláštní době. Jde o určitou schizofrenii dnešních lidí, jako by vůbec neznali duchovní zákony. Ještě nikdy nebylo potřeba nasadit tolik sil k odhalení pravdy. Ještě nikdy jsme neměli tolik blázců a vězňů jako dnes. Mnozí si je budují izolací sebe, nebo naopak z různých příjemností, jako jsou alkohol, drogy, sex, lenivost... Ježíšův styl života narušuje toto jejich falešné „nebe“, usvědčuje je, že nejdou dobrým směrem. A tak dochází ke střetu duchů.

(Pokračování)

Z www.lifenews.sk přeložila a upravila -jk-

Poslední český král blahoslavený Karel I. (2 - dokončení)

Ke 100. výročí úmrtí bl. Karla Rakouského (17. 8. 1887 - 1. 4. 1922)

Odvážný voják, který chce mír

Po mírovém návrhu z 12. prosince 1916, který ztroskotal na odmítavém postoji ze strany německé říše, se na jaře roku 1917 Karel opakovaně neúspěšně pokusil vyjádřit konkrétní mírové cíle - zkoušel to například přes svého švagra Sixta Ferdinanda Bourbon-Parmského. Po bitvě u Soči, které se císař Karel v roce 1917 zúčastnil, ho viděli, jak stojí se slzami v očích nad mrtvými a říká: „Z toho se před Bohem nemůže nikdo zodpovědět. Udělám s tím konec, a to co nejdřív.“ Spolu s náčelníkem generálního štábu von Arzem zaujal při bitvě post na dělostřelecké pozorovatelně. Něco podobného by žádný z tehdejších monarchů neudělal. Za necelé dva roky svého panování se Karel zúčastnil většiny větších bitev na frontě. Cítil se jako voják a nebál se. Nejvyšší hofmistr Zdeno Lobkowitz o něm řekl: „Jeho Veličenstvo nikdy nejevilo sebemenší obavy o svůj život.“ Jeho manželka Zita také navštívila sočskou frontu. Vzpomíná: „Pamatuji na návštěvu fronty v Krasu těsně po bitvě. Mrtví a krysy - a strašlivý, nepopsatelný zápach. Kam jsem se podívala, byla znetvořená těla mrtvých padlých vojáků. (...) Prostě jsme museli uzavřít mír. Bylo to tak těžké pochopit?“ V souladu se svou politikou si Karel vybíral za své

ministry muže, kteří se nikdy nevyslovili pro válku. Francouzský humanista Anatole France napsal: „Císař Karel byl jediný muž v čelní pozici, který vyšel z války čestně. Ovšem byl to světec a nikdo ho neposlouchal. Upřímně si přál mír, a proto jím svět pohrdl. Nabízel nádhernou šanci, která byla promarněna.“

Katolík s úctou k ostatním

Byl oddaným katolíkem s velkou úctou ke kněžím, ale také projevoval toleranci k jiným náboženstvím. Jednou se někdo zmínil pohrdlivě o Židech v armádě. Karel se rozněval a ostře se Židů, zvláště jejich spolehlivosti v armádě, zastal. Dokázal spolupracovat a nebál se ke spolupráci přizvat i jinověrce. V nejvyšších kruzích byli zastoupeni příslušníci různých náboženství: István Tisza, uherský ministerský předseda, byl kalvinista, generál Arz von Straussenberg luterán a uherský ministr Vilmós Vázsonyi byl Žid.

Trpěl s trpícími

Karel si byl vědom bída a hladu za války a neváhal svůj životní styl přizpůsobit těmto okolnostem. On a jeho rodina se živili jen z válečných přidělů. Bílý chléb, určený pro vrchní velení v Badenu, dal poslat nemocným do špitálu a sám jedl před očima udivených důstojníků černý

chléb. Dal zřízovat polní kuchyně, poskytl dvorní spřežení k dispozici pro transport uhlí do Vídně. Mnohým pomohl. Mnozí lidé nezapomněli na setkání s ním po celý život. Často byl velkodušnější, než si vůbec mohl dovolit. Za svůj laskavý postoj k prostým lidem byl často kritizován.

Byl si vědom, že musí dávat dobrý příklad

V roce 1917 prohlásil: „Záleží přece na tom, abychom pomáhali, pokud můžeme pomáhat. Jako císař musím jít dobrým příkladem. Kdyby jen každý plnil své křesťanské povinnosti, nebylo by ve světě tolik nenávisti a bídy...“

Jednou se setkal při návštěvě fronty s vojákem, který nemohl chodit, ale byl lékařem uznán schopným. Nechal si ukázat jeho nohy, a když viděl četné puchýře, prohlásil, že nikdo by s takovými nohama nedokázal chodit, a rozkázal vojáka uvolnit z vojenských povinností.

Kráva zůstane doma

Všichni, kdo s ním přišli do kontaktu, byli uchváteni jeho srdečností a opravdovým zájmem. Jednal stejně s prostými lidmi i s těmi z nejvyšších společenských vrstev.

Při návštěvě Tyrolska Karel viděl, jak se k němu blíží jakýsi venkovan. Na kabátě měl dvě vyznamenání dokazující, že bojoval v roce 1878 v Bosně. Stěžoval si, že dostal příkaz odvést armádě jednu krávu, ale že vlastní jen dvě a nutně je potřebuje k uživení své početné rodiny. Karel mu poklepal na rameno: „Otče, vy už jste svou povinnost splnil. Klidně se vraťte domů, kráva zůstane ve chlévě.“

Jindy se v Tyrolsku v čase oběda zastavil Karlův konvoj na polní cestě. V tu chvíli se objevil bosenský rotmistr v plné polní, šel po cestě pěšky. Pozdravil a chtěl pokračovat v cestě. Karel na něho zavolal a vyptával se ho, odkud jde a kam. Císař si všiml, že má vyznamenání, a blahopřál mu. Pak se ho zeptal, jestli už jedl, a nabídl mu svou vlastní porci. „Děkuji, pane generále,“ opověděl poddůstojník, zsalutoval a odcházel. Karel ale požádal šoféra,

Ovdovělá císařovna Zita se svými dětmi

aby mu donesl láhev vína. Bosňan poděkoval, ale zdvořile odmítl s tím, že je muslim. Řidič naléhal a žádal ho, aby si láhev vzal, aspoň na památku. „Tak dobrá, ale řekni mi, kamaráde, kdo je ten generál?“ Řidič odpověděl: „To je náš císař.“ Voják byl překvapen: „Náš císař!“ Dvěma skoky se chlapík ocitl znovu před Karlem, zkrížil ruce na prsou a ve své mateřštině pronesl dlouhou větu, kterou doprovázející Conrad von Hötzendorf přeložil. Byla to modlitba, ve které rotmistr prosil Alláha, aby císaři dopřál dlouhý život.

Lidský přístup

Karel se velmi rád smál a měl mimořádný smysl pro humor, na každé věci viděl i její komický aspekt. Rád a hodně povyšoval a vyznamenával, protože měl takovou povahu, že s radostí dával a odměňoval, a nerad vytýkal a trestal. Strnulost dvorní etikety nahradila až neformálnost, alespoň tam, kde to bylo možné. Při audienci nemuseli hosté chodit ve fraku, podával jim ruku, nechal je posadit se a mohli v hovoru používat svou mateřštinu. Za jeho vlády bylo zřízeno ministerstvo pro národní zdraví a sociální zabezpečení, vznikly první zákony na ochranu nájemníků a v mnohém dalším se snažil vládnout ve prospěch lidu.

Měl řešení, ale nechtěli je slyšet

Měl promyšleno, jak dále vést Rakousko-Uhersko. Jeho řešení by bylo velmi praktické pro budoucnost a možná by přešlo mnoha budoucím problémům. Monarchii chtěl dát spolkový charakter. Chtěl přeměnit svou říši ve volný svazek střeoevropských národů. Navrhoval, aby se vyšlo vstříc českým autonomistům. Například jako projev dobré vůle vyhlásil 2. července 1917 rozsáhlou amnestii, při které propustil i české politiky, mnohé odsouzené k smrti. Se svými snahami však přicházel v době, která už šla za jiným řešením, a tak stále narážel na neporozumění vojenských i politických kruhů. Pro své návrhy zakusil společně se svou manželkou Zitou mnoho pomluv.

Nešlo mu o vlastní moc

Nikdy mu nešlo o udržení vlastního postavení a moci, ale jen o dobro národů, které mu Bůh svěřil. Když se v říjnu

Výroční zjevení Panny Marie pro Mirjanu Dragičević-Soldo

Vizionářka Mirjana Dragičević-Soldo měla denní zjevení od 24. června 1981 do 25. prosince 1982. Při posledním každodenním zjevení jí Panna Maria svěřila desáté tajemství a řekla, že se jí bude zjevovat jednou do roka, a to 18. března. Tak tomu bylo během všech těchto let. Letošní zjevení začalo v 13.34 hodin a trvalo do 13.40 hodin.

„Drahé děti! Mateřskou láskou vás vyzývám, abyste plní síly, víry a důvěry hleděli k mému Synu. Jemu otevírejte svá srdce a nebojte se. Protože můj Syn je světlo světa a v něm je mír a naděje. Proto vás znovu, znovu vyzývám, abyste se modlili za ty moje děti, které nepoznaly lásku mého Syna; aby můj Syn svým světlem lásky a naděje ozářil i jejich srdce, a vás, děti moje, aby posílil a dal mír a naději. Jsem s vámi. Děkuji vám.“

1918 dozvěděl, že Vídní má cestou do Švýcarska projíždět jeden z předáků českého nacionalistického hnutí Václav Klofáč (budoucí první československý ministr národní obrany), vyslovil přání s ním mluvit. Při setkání mu kondoloval k úmrtí syna a hlavně mu kladl na srdce, aby usiloval o to, aby se zabránilo krveprolití. Se zástupcem národa, který se chystal odtrhnout, mluvil jen o tom, jak by se to mohlo stát bez bolesti pro národ...

Je to těžké, ale je za co Pánu děkovat...

Karel se pod vlivem událostí koncem roku 1918 nejdříve vzdal účasti na řízení vládních záležitostí. Poté se musel odstěhovat z Vídně do Eckartsau, kde jeho rodina zpočátku hodně strádala. Přesto 31. prosince 1918 dal zpívat *Te Deum* jako poděkování za všechno, co rok 1918 přinesl. Na návrh, aby od toho upustil, odpovéděl, že v tomto roce obdržel mnoho milostí, za které musí poděkovat. A všem, kteří se udiveně ptali, o jaké milosti se jedná, Karel odpověděl: „Tento rok byl tvrdý, ale mohl být ještě mnohem horší. Nemůžeme z Boží ruky přijímat jen dobré, nýbrž musíme být vděční za všechno ostatní, ať je to jakkoliv těžké a bolestné.“

*Blahoslavený Karel I.
krátce po svém skonu 1. dubna 1922*

Nepřinesl snad tento rok tak dlouho touženě očekávaný konec války? A za mír je každá oběť a každé odříkání oprávněná a levná cena.“

Vypovězení z vlastní země

Karel musel opustit i svou vlast, kde byl jeho život i život jeho rodiny v nebezpečí – 23. března 1919 odjela císařská rodina do Švýcarska a 3. dubna byl zveřejněn rakouskou vládou *Zákon o vypovězení ze země a převzetí majetku domu Habsbursko-Lotrinského*.

Na svou zem však nezanevřel. V roce 1920 se Karel s manželkou Zitou obrátili na španělského krále Alfonse III. a papeže Benedikta XV., aby zakročili ve prospěch rakouských vojáků, kteří zůstali v zajetí na Sibiři, a Vídeň neměla prostředky na zaplacení jejich návratu. Papež si po jejich žádosti vzal na starost náklady na repatriaci zajatců až po Vladivostok. Požádal o pomoc i švýcarský a americký Červený kříž. Takto, rok po zhroutilí monarchie, několik stovek nešťastníků vděčilo za svou záchranu císařskému páru.

Ze Švýcarska se Karel, povzbuzován mnoha politiky, vojáky, prostými občany a také papežem Benediktem XV., pokusil vrátit se do Maďarska, aby zde obnovil monarchii. Když však viděl nebezpečí krveprolití, raději ustoupil a nešel do střetu. Odešel do exilu na ostrov Madeira, kam s manželkou připlul 19. listopadu 1921.

Důvěra a vděčnost v nepříznivých situacích

Těm, kteří v těžkých hodinách stáli na jeho straně, řekl: „I když to ztroskotalo, musíme děkovat Bohu, protože jeho cesty nejsou naše cesty.“ Ačkoli byl císař Karel

přinucen odejít do exilu a na Madeíře pak musel kvůli finanční tísní přestěhovat svou rodinu do přelidněné vily na kopci nedaleko města Funchalu, udržel si pozitivní postoj k životu a veselou povahu. Říkal: „Daří se nám nezaslouženě dobře.“ Ani v těchto stísněných podmínkách neztrácel odhodlání: „Jsem Bohu vděčný za všechno, co na mě sesílá.“ Podle Kristova příkladu ochotně přijal vlastní kříž za své národy. Obětoval své utrpení Ježíši ukřižovanému: své vyhnanství, obavy o blaho své vlasti a národů, starost o svou rodinu, které chyběly potraviny, lékařské potřeby a která žila ve vlhkém, studeném, nedostatečně zařízeném domě.

Závěr korunu celý život

Při pobytu na Madeíře začal vnímat, že Bůh chce po něm obět nejvyšší – obět života za své národy. Jednou se o tom zmínil své manželce Zitě a prohlásil: „A já to udělám!“ Zanedlouho se nachladil, když se vypravil do Funchalu pro dárky k synovým narozeninám. Musel ulehnout se zápalom plic. Několik dní před smrtí se Zitě svěřil: „Chci ti teď jasně říci, jak to se mnou je: vždy jsem se snažil rozpoznat Boží vůli a jednat v plném souladu s ní.“

Pod polštářem měl od počátku nemooci obrázek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, v ruce držel kříž. Zemřel 1. dubna 1922, posílen Tělem Kristovým, před vystavenou Nejsvětější svátostí, se slovem „Ježíši!“ na rtech. Nebylo mu ještě ani 35 let. Na jeho pohřeb přišlo 30 000 lidí. Je pohřben v poutním kostele Nossa Senhora do Monte na Madeíře. Jeho srdce bylo podle staré habsburské tradice vyňato a je uloženo v urně v Loretské kapli v klášteře Muri ve švýcarském kantonu Aargau.

Anglický spisovatel Herbert Vivian napsal: „Karel byl velký vůdce, posel míru, jenž chtěl zachránit svět od roků války. Státník, jenž dával naději na záchranu svého lidu navzdory komplikovaným problémům v říši. Král, jenž svůj lid miloval nade vše, statečný muž, ušlechtilá duše, vznešený člověk, svatý, z jehož hrobu vychází požehnání.“

Kaple bl. Karla I. Rakouského s jeho relikvií se nachází také v poutním chrámu Nanebevzetí Panny Marie v blízkosti Palladia země české ve Staré Boleslavi.

*Převzato z Milujte se! 56/2021
(Redakčně upraveno)*

Neděle Božího milosrdenství

Dne 5. května 2000 byl vydán dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kterým byla ustanovena 2. neděle velikonoční jako **Neděle Božího milosrdenství** (letos 11. dubna). Pán Ježíš totiž obdařil tento svátek velkými přísliby. Největší z nich je spojen se svatým přijímáním přijatým v tento den. Je to příslib „úplného odpuštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. **Přípravou na svátek má být nověna, která začíná na Velký pátek (letos 15. dubna).** Nověna spočívá v denní modlitbě korunky k Božimu milosrdenství. V den svátku Božího milosrdenství pak chce Ježíš zahrnout lidi nejen spásonosnými milostmi, ale rovněž časnými dary. Mají-li mít věřící užitek z velkých darů, které chce Pán dát každému člověku, je třeba, aby byli v milosti posvěcující (po svátosti smíření), aby neměli zalíbení v žádném hříchu, aby plnili podmínky úcty k Božimu milosrdenství (důvěra a činná láska k bližnímu) a přistoupili v ten den k „prameni života“, čili ke svatému přijímání.

Dne 29. června 2002 vydal Svatý stolec dekret, kterým udělil Jan Pavel II. plnomocné odpustky všem, kteří se o slavnosti Božího milosrdenství zúčastní v chrámě jakékoliv pobožnosti k Božimu milosrdenství.

Papež František zasvětil Rusko a Ukrajinu Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Papež František předsedal o slavnosti Zvěstování Páně (25. března) kající liturgii ve Svatopetrské bazilice, na jejímž konci zasvětil Neposkvrněnému Srdci Panny Marie lidstvo, zvláště pak národy Ruska a Ukrajiny: „*Není to kouzelné zařikávání, ale duchovní úkon dětí, které se utíkají k Matce,*“ zdůraznil František, který se předtím sám vyzpovídal a udělil rozhřešení několika věřícím.

Ze zásvětné modlitby:

„Matko Boží a naše, slavnostně svěhujeme a zasvěcujeme sebe, církve a celé lidstvo, zvláště Rusko a Ukrajinu, tvému Neposkvrněnému Srdci. Přijmi tento náš čin, který konáme s důvěrou a láskou; dej, ať přestane válka a ať je na světě mír... Uhas nenávisť, zmírní pomstu, nauč nás odpuštění.“

Podle <https://www.vaticannews.va/cs.html>

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

1. čtení - Iz 50,4-7

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovát (utěšující) slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení - Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše - Lk 22,14-23,56

Velikonoční triduum

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

služby vůči nám všem, protože onou službou své oběti nás všechny vykoupil. Mistr a Pán skutečně následujícího dne zemře, aby zbavil nečistoty nejenom nohy, nýbrž také srdce a celý život svých učedníků.

Velký pátek je dnem pokání, postu a modlitby. Skrze texty Písma svatého a liturgické modlitby jako bychom se shromáždili na Kalvárii, abychom si připomněli umučení a vykupitelskou smrt Ježíše Krista. Během tohoto intenzivního obřadu budeme uctívat kříž a při klanění kříži znovu prožijeme pouť nevinného Beránka obětovaného za naši spásu. V mysli a v srdci poneseme utrpení nemocných, chudých a odepisovaných lidí tohoto světa, budeme pamatovat na „obětované beránky“ – nevinné oběti válek, diktatur, každodenního násilí, potratů... Před obraz ukřižovaného Boha v modlitbě přineseme mnoho, příliš mnoho těch, kdo jsou dnes křižováni a kteří jedině od něj mohou přijmout útěchu a smysl svého utrpení. Nezapomínejte na dnešní mnohé ukřižované, kteří jsou obrazem Ježíše na kříži a ve kterých Ježíš přebývá.

Od té doby, co na sebe Ježíš vzal rány lidstva a samu smrt, Boží láska zavlažovala tuto naši poušť, osvěcovala naše temnoty. Svět totiž má své stíny – stačí, když spočítáme všechny války, které se v tuto chvíli vedou, děti, které umírají hladu a nemohou chodit do školy, celé národy zničené válkou a terorismem, mnohé lidi, kteří berou drogy, aby jim bylo trochu lépe, a smrtící drogový průmysl... Je to pohroma, pustina! Existují malé ostrůvky Božího lidu, jak křesťanů, tak jakékoli jiné víry, kteří si v srdci uchovávají touhu po tom, aby byli lepší. Realita ovšem vypadá tak, že Ježíš na této Kalvárii trpí spolu se svými učedníky. Boží Syn během svého veřejného působení pl-

nýma rukama rozdával život, uzdravoval, odpouštěl, křísil k životu. Nyní, v hodinu nejvyšší oběti na kříži, dokonává dílo, které mu Otec svěřil, a vstupuje do propastného utrpení, vstupuje do neštěstí tohoto světa, aby je vykoupil a přetvořil. A také aby každého z nás vysvobodil z moci temnoty, z pýchy, odporu vůči lásce a vzdorování Boží lásce. Něco takového může učinit pouze Boží láska. Jeho ranami jsme byli uzdraveni (srov. 1 Petr 2,24), praví apoštol Petr, jeho smrti jsme byli obnoveni, a to všichni. Díky jemu, opuštěnému na kříži, již nikdo nikdy není sám v temnotě smrti. Nikdy – on je vždy po jeho boku, je třeba jenom otevřít srdce a dát se jím vést.

Bílá sobota je dnem ticha, na celou Zemi se snáší veliké ticho. Prožíváme je v pláči a malomyslnosti prvních učedníků, které Ježíšova potupná smrt šokovala. Zatímco Slovo mlčí a Život leží v hrobě, jsou ti, kdo v ně doufali, vystaveni zkoušce a cítí se jako sirotci, kteří možná ztratili také Boha. Tato sobota je rovněž Mariiným dnem. Také ona nařiká, ale její srdce naplňuje víra, naděje, láska. Ježíšova Matka následovala svého Syna po křížové cestě a s proboděným srdcem zůstala u paty kříže. Ačkoli se zdá, že vše skončilo, Maria bdí, bdí v očekávání a uchovává naději v příslib Boha, který dokáže vzkřísit mrtvé. Tak se v nejčernější hodině světa stala Matkou věřících, Matkou církve a významným naděje. Její svědectví a přimluva nás podporují, když nás kříž příliš tíží.

Do temnoty Bílé soboty pronikne radost a světlo obřadů **velikonoční vigílie** a v pozdním večeru slavnostní zpěv *Aleluja*. Bude to setkání se zmrtvýchvstalým

Kristem a velikonoční radost bude pokračovat po padesát následujících dní, až do seslání Ducha Svatého. Ukřižovaný vstal z mrtvých! Tento objev zaplašil všechny otázky a nejistoty, váhání a obavy. Zmrtvýchvstalý nám dává jistotu, že život trvale vítězí nad smrtí a naším cílem není sestupovat stále níž a níž, ze smutku do smutku, nýbrž vystupovat do výše. Vzkříšení potvrzuje, že Ježíš má ve všem

pravdu – když nám slibuje život přesahující smrt a odpuštění převyšující hříchy. Učedníci pochybovali, nevěřili. Jako první uvěřila a uviděla Marie Magdalena, která se stala apoštolkou vzkříšení, poněvadž vyprávěla o tom, že zahlédla Ježíše a že ji

zavolal jménem. Poté Ježíše uviděli všichni učedníci. Chtěl bych podotknout, že Ježíšovo zmrtvýchvstání zpozorovaly také strážci – vojáci, kteří hlídali hrob, aby učedníci neodnesli mrtvé tělo. Nepřátelé vše viděli, ale tvářili se, jako by se nic nestalo, protože byli podplaceni. Toto tajemství dokresluje Ježíšův výrok o dvou pánech – Bohu a mamonu, kterým nelze sloužit současně. Kdo slouží mamonu, je proti Bohu, a právě zde mamon dokázal změnit realitu. Ačkoli strážci uviděli nádhernou vzkříšení, byli upláceni, aby mlčeli. Pomysleme na to, jak často byli křesťané zapláceni za to, aby v praxi neuznávali Kristovo zmrtvýchvstání, a nečinili to, co od nich Kristus žádal.

Draží bratři a sestry, také letos budeme velikonoční obřady prožívat v kontextu pandemie. V mnoha situacích utrpení, zejména když dopadají na rodiny a obyvatelstvo již beztak zkoušené chudobou, kalamitami či konflikty, je Kristův kříž jako maják, který ukazuje přístav lodím, dosud plujícím na širém, rozbouřeném moři. Kristův kříž je znamením naděje, která neklame, a ujišťuje, že v plánu Boží spásy se neztratí ani jedna slza, ani jeden povzdech. Prosme Pána, aby nám dal milost sloužit, uznat tohoto Pána a nedat se uplatit k tomu, abychom na něj zapomněli.

Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)

ORELSKÁ POUŤ NA SVATOU HORU V SOBOTU 28. KVĚTNA 2022

Program: 10.00 hod. – poutní procesí od kostela sv. Jakuba, nám. T. G. Masaryka v centru Příbrami • 11.30 hod. – slavná asistovaná mše svatá podle misálu z r. 1962 na Svaté Hoře • 15.00 hod. – pobožnost křížové cesty v ambitech, svátostné požehnání v bazilice.

Pořadatel: Orel župa Svatováclavská: zupa.svatovaclavska@orel.cz

• <http://orel-zsv.g6.cz/akce.pdf> • <https://svata-hora.cz/udalost/orelska-pout>

Pondělí 11. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled, 4. díl: Odpuštění **7:40** V pohorách po horách: Zlatý chlum – Zlatohorská vrchovina **7:55** Klapka: S Tomášem Jungem **9:10** Outdoor Films s Marcelou Krplovou (76. díl): Uganda, Rwanda **10:25** Harfa Noemova: Mistři taktovky – Petr Vronský **10:50** Hlubinami vesmíru s dr. Petrem Marešem, ESERO **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Lauretánská cesta **13:15** Setkání: Ondřej Benešik – kaple ve Strání **13:25** Středoafrická republika – Když se pomsta stane zákonem **14:05** Na pořadu rodina (4. díl): Nevzdali jsme to **15:10** Noční univerzita: Matyáš Zrno – Dezinformace o dezinformacích **16:00** V souvislostech **16:20** Osobní vězeň Vůdce – Agent Milosti **18:00** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **18:05** Příběhy Starého Zákona: Rút **18:12** Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst! **18:25** Zámek Židlochovice – zahrada času **19:00** Výběr z vystoupení kapel na hlavní scéně Mohelnického dostavníku 2017 **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:25** K jádru věci: S Petrem Pithartem [L] **21:30** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:40** Putování po evropských kláštřech: Pohostinnost vs. soukromí **22:05** Kaplani naděje: Sr. Anna Vendula Malichová **22:25** Kulatý stůl: Císař Karel I. **23:50** Cvrlikání (22. díl): Jitka Šuranská **0:55** Bosna a Hercegovina: Opomenutí **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 12. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled, 5. díl: Slepá poslušnost **7:35** Harfa Noemova: NF Impuls – A. Dvořák **7:55** Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa **8:10** Poletuchy: Na skok do Krasu **9:10** Dokořán: S Danuší Nerudovou **10:00** Noční univerzita: Marek Orko Vácha – Krajina, zrcadlo duše **10:50** Vezmi a čti: Březen 2022 **11:05** Můj chrám: Patrik Kunčar, Uherský Brod, Farní kostel Neposkvrněného početí Panny Marie **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Na křídlech andělů **13:10** Mezi pražci (105. díl): Duben 2022 **14:05** Jak potkávat svět: S Milanem Švihálkem **15:30** Lednický park vypravuje **15:55** Muzikanti, hrajte **16:25** Víra do kapsy **16:45** Ateliér užití modlitby **18:00** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **18:05** Příběhy Starého Zákona: Prorok Samuel **18:10** Animované příběhy velikánů dějin: Helen Keller (1880–1968) **18:40** Animované biblické příběhy: Šalomoun **19:05** Mladí salesiánští misionáři 2017 – Argentina – Mapučové **19:25** Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:25** Buon giorno s Františkem [L] **21:10** Putování po evropských kláštřech: Kapucíni – návrat domů **21:35** V souvislostech **21:55** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Vjezd do Jeruzaléma (Jan 12,12–16) **22:40** Má vlast: Uherský Brod **23:50** Terra Santa News: 6. 4. 2022 **0:10** Flešbky – Godzone podcast **0:45** Výpravy do divočiny: Zátoka nosatých opic **1:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 13. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled, 6. díl: Tradice a tradicionalismus **7:35** Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2022 **7:55** Kaplani naděje: Ondřej Doskočil a Ludmila Míchalová Mikšíková **8:05** Noční univerzita: Matyáš Zrno – Dezinformace o dezinformacích **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Dopis z Indie **10:25** Klapka s Ing. Janem Vačlenou

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

11:40 Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Plzeňáci: MFF Strážnice 2019 **14:30** Když bolí duše: Poruchy osobnosti a psychoterapie **15:35** Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2022 **16:00** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinšský umělec, teolog a jezuita **16:20** K jádru věci: S Petrem Pithartem **17:20** Básnická příroda Zdeno Horecký **18:00** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **18:05** Příběhy Starého Zákona: Pomazání Davida za krále **18:10** Strýček Emu: Květná neděle **18:20** Setkání: MUDr. Tom Philipp – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Praze-Modřanech **18:30** Moje obrazy jsou dílem staletí **18:50** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Velikonoční triduum **19:25** Terra Santa News: 13. 4. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:25** Večer chval (103. díl): Schola [L] **21:30** Putování po evropských kláštřech: Modré sestry – o služebnosti a vedení **21:55** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Lauretánská cesta **22:25** Noční univerzita: Katka Lachmanová – Modlitba za místa postižená zlem **0:00** Generální audience papeže Františka [P] **0:25** Hlubinami vesmíru s dr. Petrem Marešem, ESERO **1:05** Bačkorám navzdory: Richardis, miluješ mě...? **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 14. 4. 2022

6:05 Kulatý stůl: Císař Karel I. **7:30** Terra Santa News: 13. 4. 2022 **7:55** Poselství svatých: Svatý Petr **8:05** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Velikonoční triduum **8:40** Velikonoční řemesla (3. díl): Pletení tataru **8:50** Pater Noster – Olivová hora **9:00** Pěšky hezky český: Svatojakubská cesta **9:20** Kaplani naděje: P. Jiří Barhoň **9:30** Harfa Noemova: Jakub Jan Ryba a jeho Stabat mater **10:00** Mše svatá se svěcením olejů z Vatikánu [L] **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** J. S. Bach: Matoušovy pašije (1. část) **13:20** Víra do kapsy **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Dokořán: S Danuší Nerudovou **14:55** Setkání: Hayato Okamura – Staroměstské náměstí v Praze **15:05** Prorok Léčitel: Solanus Casey **16:10** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **16:15** Příběhy Starého Zákona: David a Goliáš **16:20** Ovečky: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně [P] **16:45** Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2022 [P] **17:15** Zelený čtvrtek s Noe [L] **18:00** Mše svatá na památku Večeře Páně: kostel Panny Marie Královny, Ostrava [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (155. díl): Desatero [P] **21:20** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: František Lízna [P] **21:35** Všechno, o čem sníš **23:20** Evangelium podle Matouše **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů

Pátek 15. 4. 2022

6:05 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2022 **6:25** K jádru věci: S Petrem Pithartem **7:25** G. Verdi: Requiem:

Podzimní festival duchovní hudby 2018 **9:10** ARTBITR – Kulturní magazín **9:25** Všechno, o čem sníš **11:10** V pohorách po horách: Zlatý chlum – Zlatohorská vrchovina **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** J. S. Bach: Matoušovy pašije (2. část) **13:45** V pohorách po horách: Boubín – Šumava **14:05** Na půli cesty **14:35** Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2022 **15:00** Křížová cesta: Velikonoční cesta Ježíše Krista **16:40** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **16:45** Příběhy Starého Zákona: David a Saul **16:51** Bazilika Božího hrobu a Golgota **17:15** Velký pátek s Noe [L] **18:00** Památka Umučení Páně z katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze [L] **19:50** Přejeme si... **20:10** Turínské plátno **21:00** Křížová cesta z Kolosea s papežem Františkem [L] **22:15** Síť svobody [P] **0:25** Evangelium podle Marka **2:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 16. 4. 2022

6:05 Jakub Jan Ryba: Stabat Mater **7:10** V pohorách po horách: Ďurkovec – Bukovské vrchy **7:15** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **7:20** Cirkus Noeland (11. díl): Roberto, Kekulín a jarní úklid **7:45** Animované biblické příběhy: Šalomoun **8:10** Ovečky: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně **8:35** Strýček Emu: Květná neděle **8:45** Animované příběhy velikánů dějin: Helen Keller (1880–1968) **9:25** Síť svobody **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:10** Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2022 **12:30** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: František Lízna **12:40** Buon giorno s Františkem **13:25** Moudrost mnichů: Recept na podářený život podle otce Leona Knabita **13:40** Poutníci času: S dětským lékařem Martinem Magnerem **14:05** Noční univerzita: Mons. František Radkovský – Turínské plátno **15:15** Moravské pašije **16:15** Slovo na neděli: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně [P] **16:35** Bůh je s námi **18:05** Kaplani naděje: Michal Hrnčiarik **18:25** V pohorách po horách: Skalná Alpa – Velká Fatra [P] **18:35** V souvislostech [P] **18:55** Přejeme si... **19:15** Bílá sobota s Noe [L] **20:00** Velikonoční vigílie: kostel sv. Jana Křtitele, Dolní Lutyně [L] **22:05** Pouť: (The Way, 2010) **0:15** Evangelium podle Lukáše **2:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 17. 4. 2022

6:05 Slovo na neděli: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně **6:25** Setkání: Nina Nováková – kostel Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi **6:35** Harfa Noemova: J. B. Pergolesi: Stabat Mater Dolorosa **7:05** Komédie o umučení a slavném vzkříšení Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista **9:15** Velikonoce s Noe [L] **10:00** Mše svatá na Boží hod velikonoční: kostel sv. Václava, Dolní Bojanovice [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Požehnání Urbi et Orbi [L] **12:35** V souvislostech **13:00** Pouť: (The Way, 2010) **15:10** Muzikanti, hrajte [P] **16:15** ARTBITR – Kulturní magazín **16:25** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: František Lízna **16:40** Apoštolové **18:00** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:05** Ovečky: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně **18:30** Strýček Emu: Velikonoce [P] **18:40** Animované biblické příběhy: Ježíš žije! **19:10** Poutníci času: S Jiřím Sázelem [P] **19:30** Moudrost mnichů: Umění milovat sám sebe i ostatní **19:45** Přejeme si... **20:05** František [P] **22:20** Evangelium podle Jana **0:25** Požehnání Urbi et Orbi **0:55** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (155. díl): Desatero **2:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 11. 4. o 20:20 hod.: Svetlo pre opustených (film)

Film Svetlo pre opustených je príbeh svätej Márie Soledad Torres Acosta, zakladateľky kongregácie Služobníč Panny Márie. Bola založená v roku 1851 v Madride na podnet otca Miguela Martíneza, ktorý videl potrebu pomáhať chorým a opusteným.

Utorok 12. 4. o 20:20 hod.: Povolany a vyvoleny (Otec Vincent Capodanno) (film)

Príbeh hrdinského života Božieho služobníka otca Vincenta Capodanno. Originálna dokumentárna dráma z produkcie EWTN nás vráti do čias vietnamskej vojny, kedy odvážne pôsobil ako námorný kaplán.

Streda 13. 4. o 16:00 hod.: S Františkom zdvíhajme svet (dokument)

Dokumentárny film mapujúci návštevu Svätého otca Františka na Slovensku v septembri 2021.

Štvrtok 14. 4. o 20:00 hod.: Svätá hodinka z Getsemanskej záhrady

Priamy prenos zo Svätej zeme.

Piatok 15. 4. o 15:00 hod.: Slávenie utrpenia a smrti Pána

Priamy prenos z katedrály sv. Martina v Bratislave.

Sobota 16. 4. o 19:30 hod.: Veľkonočná vigília z Vatikánu

Priamy prenos.

Nedeľa 17. 4. o 20:40 hod.: Apoštol Peter (film)

Filmový príbeh záveru života apoštola Petra, ktorý počas svojich posledných mesiacov vo väzení ovplyvnil životy desiatok vojakov, odsúdených a väzňov. Jeho silný príbeh odvahy, príbeh neochvejnej viery, bol skutočne «skalou», na ktorú Ježiš Kristus postavil svoju cirkev.

Liturgická čtení

Nedeľa 10. 4. – Květná neděle

1. čt.: Iz 50,4-7
Ž 22(21),8-9.17-18a.19-20.23-24
Odp.: 2a (*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*)
2. čt.: Flp 2,6-11
Ev.: Lk 22,14-23,56

Pondělí 11. 4. – Pondělí Svätého týdne

1. čt.: Iz 42,1-7
Ž 27(26),1.2.3.13-14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Jan 12,1-11

Úterý 12. 4. – Úterý Svätého týdne

1. čt.: Iz 49,1-6
Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15+17
Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)
Ev.: Jan 13,21-33.36-38

Středa 13. 4. – Středa Svätého týdne

1. čt.: Iz 50,4-9a
Ž 69(68),8-10.21bcd-22.31+33-34
Odp.: 14c.b (*Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane, v čas milosti.*)
Ev.: Mt 26,14-25

Čtvrtek 14. 4. – Zelený čtvrtek

1. čt.: Ex 12,1-8.11-14
Ž 116(115),12-13.15+16bc.17-18
Odp.: srov. 1 Kor 10,16 (*Kalich*

požehnání je společenstvím krve Kristovy.)
2. čt.: 1 Kor 11,23-26
Ev.: Jan 13,1-15

Pátek 15. 4. – Velký pátek

1. čt.: Iz 52,13-53,12
Ž 31(30),2+6.12-13.15-16.17+25
Odp.: Lk 23,46 (*Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.*)
2. čt.: Žid 4,14-16; 5,7-9
Ev.: Jan 18,1-19,42

Sobota 16. 4. – Bílá sobota

1. čt.: Gn 1,1-2,2
Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.13-14b.24+35c
Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*)
nebo Ž 33(32),4-5.6-7.12-13.20+22
Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)

2. čt.: Gn 22,1-18
Ž 16(15),5+8.9-10.11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)

3. čt.: Ex 14,15-15,1
Ex 15,1-2.3-4.5-6.17-18
Odp.: 1a (*Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený.*)

4. čt.: Iz 54,5-14
Ž 30(29),2+4.5-6.11+12a+13b
Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

5. čt.: Iz 55,1-11
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

6. čt.: Bar 3,9-15.32-4,4
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)

7. čt.: Ez 36,16-17a.18-28
Ž 42(41),3.5bcd; 43(42),3.4
Odp.: Ž 42(41),2 (*Jako laň prahne po vodách bystrin, tak prahne má duše po tobě, Bože!*)
nebo, uděluje-li se křest:
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)
anebo Ž 51(50),12-13.14-15.18-19
Odp.: 12a (*Svoř mi čisté srdce, Bože!*)

Epištola: Řím 6,3-11
Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23
Odp.: *Aleluja, aleluja, aleluja.*
Ev.: Lk 24,1-12

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. DUBNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 4.		PO 11. 4.		ÚT 12. 4.		ST 13. 4.		ČT 14. 4.		PÁ 15. 4.		SO 16. 4.	
Antifona	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	494	457	511
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	495	457	512
Antifony	417	466	422	472	426	476	431	481	435	485	442	496	458	513
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	442	496	458	513
Krátké čtení a zpěv	418	467	422	472	427	477	431	481	435	485	445	499	460	515
Antifona k Zach. kantiku	418	467	423	472	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515
Prosby	418	467	423	473	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516
Modlitba během dne:														
Hymnus	414	463	414	463	414	463	414	463	414	463	447	500	461	516
Antifony	415	464	415	464	415	464	415	464	415	464	447	501	462	517
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	448	502	462	517
Krátké čtení	419	468	424	473	428	478	432	482	436	487	451	505	465	520
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516
Nešpory:														
SO 9. 4.														
Hymnus	412	461	412	461	412	461	412	461	412	461	438	491	452	507
Antifony	416	465	420	470	425	475	429	479	433	483	439	492	453	507
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	453	507
Kr. čtení a zpěv	416	465	420	470	425	475	429	479	433	484	439	492	455	510
Ant. ke kant. P. M.	416	466	421	471	425	475	430	480	434	484	439	492	456	510
Prosby	417	466	421	471	426	475	430	480	434	484	439	492	456	510
Záv. modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	474	530
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	440	493	1242	1379

ROMÁNY

V BOTÁCH RYBÁŘOVÝCH

Morris West • Z angličtiny přeložil Jiří Zbořil • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Autor prorocky předběhl dobu, když ve svém románu z roku 1962 líčí zvolení papeže-Ukrajince, který strávil dvacet let v lágru na Sibiři. Papež Kiril se snaží vnést do Vatikánu svěží vítr evangelia, ale naráží na řadu překážek – i tam, kde by je nečekal. Podle knihy byl natočen slavný film *The Shoes of the Fisherman* (1968).

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 132x189 mm,
384 stran, 449 Kč*

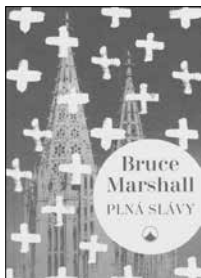

PLNÁ SLÁVY

Bruce Marshall • Z angličtiny přeložil Jan Čep • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Církev je plná slávy i přes hříšnost a nedokonalost lidí, kteří se k ní hlásí. Její slávou totiž je Bůh, který skrze ni promlouvá k světu. To je poselství historického románu B. Marshalla, který zachycuje dobu od roku 1908, první světovou válku a počátek druhé. Prostřednictvím hlavní postavy – poctivého a charakterního kněze Edmunda Smitha – nahlížíme do života jeho skotské farnosti se všemi radostmi a bolestmi. Otec Smith však ve všech náročných životních situacích obstojí.

*Karmelitánské nakladatelství
Páté vydání, v KNA druhé
Brož., 132x190 mm,
256 stran, 299 Kč*

PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Z DENÍČKU SVATÉ FAUSTYNY

Sestavila Kateřina Lachmanová • Fotografie Pavel Kindermann, Lenka Kluková, Vojtěch Kodet, Marie Lachmanová

Drobná dárková brožurka s krátkými citáty z publikace sestry Faustyny Kowalské *Deníček – Boží milosrdenství v mé duši* (KNA 2008). Citáty doprovázejí ilustrativní fotografie. Na konci brožurky je text korunky k Božimu milosrdenství.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 120x100 mm, křídový papír, 16 stran, 29 Kč*

KECHARITOMENE • ODHALTE JEJÍ NEOBYČEJNÉ TAJEMSTVÍ A POZNEJTE SVÉ URČENÍ!

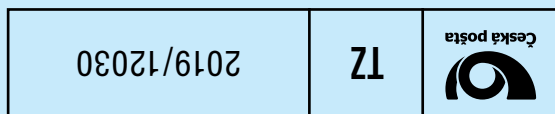
P. Dominik Chmielewski SDB • Předmluva P. Piotr Glas Slovo teologa P. Prof. Robert Skrzypczak, ThD. • Úvodní slovo k českému vydání Anna Martinková • Překlad Jindra Hubková

Kniha je neobyčejnou učebnicí duchovního boje. Zároveň je to i výzva obracející se na čtenáře, aby vstoupil do Mariiny školy, tak aby ho ona sama formovala tím nejkrásnějším způsobem mocí Ducha Svatého a v mocné autoritě Pána Ježíše Krista. Aby ho vedla k objevu lásky nebeského Otce, nekonečně přesahující jakoukoli jinou lásku. Dostává pozvání stát se součástí pokolení Ženy, připravujícího se na ta největší vítězství v duchovním boji o věčný život. Ale nejprve je zapotřebí Pannu Marii poznat. Čtenář se musí dovědět, kým je ona tajemná *Kecharitomene* (milostiplná). Jakmile ji pozná, zamiluje se do ní, tak jako se do ní navěky zamiloval Bůh. Jakmile se do ní zamiluje, neucouvne už ani před těmi nejnáročnějšími výzvami. Vždyť v její škole, v útočišti jejího Neposkvrněného Srdce se lze ve vlastním duchovním boji stát svědky neobyčejných divů a přelomových okamžiků...

*Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství
Brož., A5, 192 stran, 198 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.